

האומר פרק ששי גיטין

כה א ב ג מו"ב פ"ב
מהל' גירושין הל"ו
סגן עשין ל טו"ע ה"ע
פי ק סעי' ד ע"ש
מ"מ ובי"מ:
ד (טו"ע ח"מ ס"מ פו
סעיף כ"א):
ה (מ"מ פ"י מהל' גירושין
הט"ו ש"ע ה"ע ס"מ י
סעיף א):

מוקף רש"י

אוצר בלום. מיני הדעה
משורבין במזכה יחד
(רש"י ב"ב נח. ושם.
ב"ב"ס). משנת ר' אליעזר
בן יעקב קב ונקי. קב,
מדה קטנה, כלומר
מקומות מופשטים הוא
מזכ במשנה או בבב"מ,
וקף, כלל מקום שזכר
הלכה כמותו (בב"מ טו.
ובע"ז שורבין פב. ובב"מ
טז) משנה היינו נמי
בבב"מ ומשום הכי ק"ל
טמיה בין במשנה בין
בבב"מ (רש"י ב"ב
קמ"ג). ר' יוסי במדק
עמו. עטמו. יס וקף, דבר
ישר כקו המשקולת (שורבין
טז) בעמי לחימוי מ"ב
לו כלל מקום (שם י"ד)
עטמו. שהיה מניח טעם
לדבריו כל שעה בבב"מ
ל"א. לא חשו חכמים
עמו. לומר זה. לומר לא יקמו
שוב שדה זו מן הלוהק וכן
היה על גו לא שאל את
האשה (יבמות כה).
הדרן ערך האומר

לשנים תנו הכי אלו יכתבו ויתנו דברי ר' מאיר ויש לומר דלר' מאיר
כיון דתסס סופר פסול הו"ל כאומר אמרו לסופר וכתבו וחתמו
והרי אלו יכתבו היינו וחתמו ואם תאמר אכתי הכי קמני הרי אלו
יכתבו ויתנו לכתמלה למאי דאמר בסמוך א' הא נמי כשר ולא תעשה

אמרו לסופר וכתבו ולפלוני ולפלוני ויחתמו
ומשום כיוסופא דסופר חיישי ומחתמי חד
מהנך שהדי וסופר בהדייהו ובעל לא אמר
הכי כיון דאמר מר כשר ולא תעשה כן
בישראל לא שכיח וליחוש דילמא אמר להו
לבי תרי אמרו לסופר וכתבו ואתם תתמו
ואולי הך משום כיוסופא דסופר ומחתמי ליה
לסופר בהדי חד מונייהו ובעל לא אמר הכי
אמרי הא נמי כשר ולא תעשה הוא הניחא
למ"ד כשר ולא תעשה אלא למ"ד כשר
ותעשה מאי איכא למימר אלא רבי יוסי
תרתיה אמר ושמואל סבר לה כוותיה בהדא
ופלוג עליה גופא אמר ושמואל אמר
רבי הלכה כרבי יוסי דאמר מילי לא מימסרין
לשליח אמר לפגיו ^אר"ש ברבי מאחר שר"מ
וחנינא איש אונו חולקין על רבי יוסי מה
ראה רבי לומר הלכה כר' יוסי אמר לו שתוק
בני שתוק לא ראית את ר' יוסי אילמלי ראית
נמוקו עמו דתניא ^אאיסי בן יהודה היה מונה
שבחן של חכמים ר"מ חכם וסופר ר' יהודה
^אחכם לכשירצה ר' טרפון גל של אגוזין ר'
ישמעאל ^אחנות מיוזנת ר"ע אוצר בלום ר'
יוהנן בן גורי קופת הרוכלים רבי אלעזר בן
עזריה קופה של בשמים ^אמשנת ר' אליעזר
בן יעקב קב ונקי ^אר' יוסי נמוקו עמו רבי
שמעון טוחן הרבה ומוציא קימעה תנא
משבח קימעה ומה שמוציא אינו מוציא אלא
סובין וכן אמר ר"ש לתלמידיו בניי שנו
מדותי שמדותי תרומות מתרומות מידותיו
של ר"ע גופא אמר לשנים אמרו לסופר
ויכתבו ולפלוני ולפלוני ויחתמו אמר רב הונא
אמר ^ארב כשר ולא תעשה זאת בישראל
אמר ליה עולא לרב נחמן ואמרי לה רב
נחמן לעולא מאחר דכשר אמאי לא תעשה
זאת בישראל א"ל חיישינן שמא תשכור עדים
ומי חיישינן ^אהתניא עדים החתומין על ישרה
מקח ועל גמי האשה לא חשו חכמים לדבר זה
מעשה לא עבדי דבורא קאמרי אמר לשנים
אמרו לסופר ויכתבו ואתם תתמו רב הסדא
אמר כשר יולא תעשה רבה בר בר חנה אמר
כשר ותעשה רב נחמן אמר כשר ולא תעשה
רב ששת אמר כשר ותעשה רבה אמר כשר
ולא תעשה רב יוסף אמר כשר ותעשה
ואיכא

חנות מיוזנת. לשון מוזן ואית
דגריס מוזנת לשון זיון;
בלום. בקונטרס גריס בתי"ס כמו
פיו כלום ורגליו מבלומות
בבב"מ (מ:). ואית ^אדגרסי בסמוך ^א
כמו בבב"מ רבה (פ' כ"ח) משל
למלך שהיו אורזימוי כלום ^אוחתומין
ומעורבין ^א: **דיבורא אמרי**
מעשה לא עבדי. והא דאמרינן
סוף פרק ג' דיבמות (דף כה:) גבי
מיאנה או שחללה בפניו ישאנה מפני
שהוא ג"ד ופריך בגמרא טעמא דג"ד
הא די תרי לא והתניא עדים החתומים
על שדה מקח ועל גמי האשה לא חשו
אמרי מעשה לא עבדי כדאמר הכא
דהתם לא היו אלא דיבורא שאומר
שמיאנה או שחללה ויש לומר כיון
דהתם על ידי דיבורא ^אנגמר הדבר
שע"י כך ניסת לשוק מעשה גמור
חשיב ליה אצל הכא אין נגמר על
ידם ואינו אלא דיבור צעלמא:

הדרן ערך האומר התקבל

ואחריו מדרש ואחריו אגדה נתן לבו לחזור עליהן ולגורסן עד שהיו ^אסדורין בפיו ולא אמר אלמוד מקרא לעלמו מדרש לעלמו אצל כשנעשה
חסס גדול עשה כל המורה מטבעות מטבעות סידר מדרש סיפרי וסיפרא לנדן ושנאן לעלמן לתלמידיו והלכות לעלמן ואגדות לעלמן. ונראה בעיני
אורכ כלום סגור מסגירות לנדן מחיצות ^אמחיצות כמו שעושין במצות גדולות ליתן חטיין מכאן שעורין מכאן עדישים מכאן כמו פיו כלום
ורגליו מבלומות בבב"מ (דף מ:). קלושי"א ל"ע"ו: ^אקופס הרבוליס. מפרש התם ^אמה רוכל זה שצא לעיר שאלין ממנו אפרסמון עמך
אומר הין פליטון עמך אומר הין קנמון עמך אומר הין כך נרך אדם לשאל דבר במקרא משיבו וכן בגמרא וכן במדרש וכן
באגדה. ואין שצח זה דומה לשל ר"ע שנתן לבו תחילה ולמד הכל מנוצל ואח"כ סדרן: ^אקופס של בשמים. דומה לקופת הרוכלין אלא שהרוכל
מתוך שאומננו לקן מניין יותר וקושר כל אחד בצרור לצדו להיות מוזמן לשואלו: קב ונקי. ^אלא לימד הרבה כשאר חבדיו אלא מה
שאומר בבית המדרש נקי הוא שהלכה כמותו לעולם: ^אעוהן הרבה. שנה הרבה: ^אמוציא קימעה. מפרש ליה: ^אתנא משכח קימעה. מתלמוד:
^אומה שמוציא אינו מוציא אלא סובין. מה ששכח מתלמודו לא שכח אלא דברים שלא נראו שהלכה כמותן: ^אעו מודוסי. למדו תורמי:
^אשמדוסי פרומוס מהרומוס מדוסי של ר"ע. במרתים ומרתמים מתוך עקרי משניותיו של ר"ע והיינו צריכה אחר צריכה: ^אשמא השכור
עדים. לך שאמרו שסם צעלה לסופר לכתוב ולעדים לחתום: ^אלא חשו חכמים לנדב זה. מאחר שמכירין חמימתן לא חשו לומר שאם
חתמו: ^אמעשה לא עבדי. שיחתמו שקר או יעידו שקר: ^אדיבורא עבדי. אומר לאחרים לעשות והאחרים סבורים שהצעל לזיה: ^אשקס
הסומו. דליכא למיחש שמא תשכור כיון דאין חותמין אלא אס כן שמעו מפיו הצעל עלמנו: ^אולא תעשה. גזירה הא אטו הא:

כיון דאמר מר. לקמן בשמעתי גבי אמרו לסופר ויכתבו ולפלוני
ופלוני ויחתמו כשר הגט אצל לא מעשה: לא שיעשה. הלכך לא
גורינן. ושמואל לית ליה דרבי ירמיה דאמר חסס סופר שנינו אלא
כתב סופר וחתם עד כדאמרינן בהמגדש (לקמן דף פו:). ולא מוקי לה

כר' יוסי ולא איירי מתני' בחמימת
סופר כלל וצין לרבי יוסי וצין לר'
מאיר כשרה התמימה ושמואל לית
ליה דרב חסדא דאמר רבי יוסי היא
וכבזי) סופר ודברי הכל היא: **דלמא**
אמר להו. אהם חתמו ואמרו לפלוני
ויכתבו דבא' אמרי' לקמן כשר
ותעשה ואי מכשרת חמימת סופר
גגט אזלי הני שהדי ומחתמי לסופר.
משום כיוסופא: הניחא למ"ד נו'.
פלוגתא היא לקמן בשמעתי: **אלא**
ר' יוסי תרתי אמר נו'. אלא והאי
רבי יוסי תרתי אמר לפסולא צין
שאמר לשלשה תנו צין שאמר אמרו
לפלוני ויכתבו ולפלוני ויחתמו
פסול והנך אמוראי דאמרי לקמן
תעשה ולא מעשה אליכא דרבי מאיר
פליגי דלרבי יוסי פסול לגמרי ואיתא
לרבנן חסדא דא' דקמני חסס סופר
כשר רבי יוסי היא דליכא למיחש שמא
שליח איה ולא צעל: **ושמואל** דאמר
לעיל הדבר כר' תלמוד דאי כתובו
כתב ^אידו ולא כתב הגט נעשה
כאומר אמרו וכשר: ^אפנר לה כרבי
יוסי חסדא. דאמר שמואל הלכה
כרבי יוסי היכא דלא אמר אמרו:
ופליגי עליה. באומר אמרו: **נמוקו**
עמו. פירושו עמו לת טעם לכל
דבריו שהיה מיישב את דבריו: **חסס**
וסופר. כדאמרינן במסכת סוטה
(דף כ.) אמרתי לו לצלל אני: **חסס**
ולמיטריה. כשהיה רוצה להיות מתון
ונמיישב בדבריו היה חסס: **גל של**
אגוזין. מפרש באבות דר' נתן
(פ' י"ח) מה גל של אגוזים אדם נוטל
אחת מהן והס נקצות ונפולות זו על
זו כולן כך ר' טרפון בא' תלמיד
ושאלו דבר היה מציא לו ראייה מקרא
מדרש משנה הלכה והאגדה הכל יחד:
חטוס מיוזנת. יינה מוכן זה תמיד
שאין חתומי כר'ך לומר ללוקמין
המתניו ואציא לנס ^אכך נרך אדם
ללמד מפיו מוזמן לו ותלמודו ערוך
לפיו: **אזלי כלום**. כך מפורש
באבות דרבי נתן למה היה ר' עקיבא
דומה לעני שנטל קופתו ויאל לשדה
מנא שעריס קלך ונתן זה מנא
כתן נתן זה וכן פוליס וכן עדישים
וכשצא לביתו צירר כל מיין ומיין
לעלמו כך ר"ע כשלמד מרבתיו שמע
דבר מקרא מרבתיו ואחריו הלכה

גליון הש"ם

תוס' ד"ה חבב בו ובי
האי נוטא אמרין בו. ע'
שכות רלתיס קי כג:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ושמואל
וכי דאי מנחו מכב דין
הוא הא כתב:

לעוי רש"י

קלושיי"א נקלושיי"ן.
מדרים.

מוקף תוספות

- א. אמר לשנים אמרו
לסופר ויכתבו ואתם
תתמו. רש"י.
- ב. דבשלשה ליכא למגור
מדי. מוס' ה"ל"ט.
- ג. אוצר בלום, מינין
הרבה מעורבין בתוכה
בחד. רש"י ב"ב נח. ד"ה
לאולא. ד. כמו סגורין.
מוס' ה"ל"ט.
- ה. כשמעידים שקר. מוס'
יבמות סז:

מי שאחזו פרק שביעי גיטין

סח.

1. ויאמר לו אבנר נטה לך על ימיןך או על שמאלך ואחזו לך אבנר מהצדדים וקח לך את חלצתו ולא אבה עשהאל לטור מאחוריו: שמאל ב ב כ כ
2. בנסתי לי גם כסף וקחב וקגלת מלכים ודמדינות עשיתי לי שרים ושרות ותענות בני דאדם שדה ושרות: קלה ב ב ח
3. והבית בהבנתו אבן שלמה מסע בניה ומקלות והגרון כל בלי ברזל לא נשמע בבית בהבנתו: מלכים א ו א
4. לך ידיו והמה שבר וכל עשה בו לא יקבע: משלי כ א
5. ונתן ויין ותירוש וקח: הושע ד י א

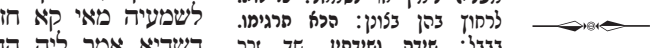
דאמר רב חסדא אובמא בחיורא וחיוורא באובמא לקותא היא. פירוש טלחי שמור צעור לכן או טלחי לכן צעור שמור אין זה אלא מחמת נגע שהיה שם הקשה רבינו תם דנזיר ברש פסק צית שמאי (דף נב): משמע דלא מייירי רב חסדא אלא צעור שמור צין שוריים לננים שהשחור מנגרע כולם ומתקלקל מקשה על ידו ופריך הסם מממני דהתם דמשמע שהלכן גרוע ומסיק דרב חסדא איירי בתורה דקדמנאי דהתם שמור גרוע טפי ואור"ת דתרי מילי ניהוו ומילתיה דהכא איירי בטלחי שמור צעור לכן ולכן צעור שמור והתם מייירי צעור שמור צין שוריים לננים ומדע דכלל הספרים ישנים לא גרסינן התם צמילתיה דרב חסדא אלא אובמא צמירא לקותא ומו לא וכן נראה דאי גרסינן תרווייהו כמו הכא ופירש חד לטלחי וחד לשור לכן גרסינן התם אס כן מצי פריך צין שוריים ליה דאובמא צמירא קאי אשור צין השוריים ניהא אובמא ולא יקשה כלום. רבינו תם: **איבא** שמיר דאייתי משה **אבני אפור**. אשור. אשור דלאבני אפור צעי שמיר ובפיק דקידושין (דף נב): גבי עובדא דלמא צן נתינה בקשו ממנו אבנים לאפור וזה היה צצית שני מדקאמר לשנה נולדה לו פרה^א אדומה כו' דצצית ראשון לא עשו פרה כדאמר^ב שניה עשה עורא ואס כן היה שמיר צצית שני ואין להקשות דבפיק צמירא דסוטה (דף מה): תנן משממו צבאים הראשונים צטלו אורים ותומים ומשחרב צית המקדש צטלו שמיר דהיינו צית המקדש שני מדנקט צית המקדש סתם והתם בגמרא נקט צית המקדש ראשון על מילי אחריו ועוד מללא ערביניהו צדי אורים ותומים והווי ליה למיתני משממו צבאים הראשונים צטלו אורים ותומים והשמיר דמשממו צבאים הראשונים היינו משחרב צית המקדש ראשון^א צטלו אורים ותומים ואריך לומר ששמרוהו מימי שלמה עד חורבן צית שני הקשה ה"ר אלחנן במסכת ע"ז צפ"ר ישמעאל (דף נב): גבי אבני מצבת ששקטום אבני יו"ד^ב לימצריניהו אבנים ששמו ראשונה לימצריניהו^א לא מתקן עליהם צדל אמר רחמנא^א ולימצריניהו ע"י שמיר ואומר ר"י דע"י שמיר אין נעשין חלקות^א דחגירת לפורן פוסלת צמזצת^א והן סוגיא אמיתא כמ"ד בסוטה (דף מה): דאיצטריך שמיר לאבני צית המקדש והא דכתיב מנורות צמגירה מוקי לה צבאני ציתוי^א: ז"ל אייתי שידה בו' כי לא רלו לשאלו צאורים ותומים כשיכולין לשאלו על ידי דבר אחר: **ובתיב** ונות ויין ותירוש. אף על פי שזה הפסוק לא נכתב עדיין היו יודעין כמו' ארור עושה מלאכת ה' רמיה צפ"ר לא יספור (צ"ע דף נב): גבי יואב: לצוקמי

איגניב לן כסא דכספא בהדי דקא מעייני ואתו אשכחוה דכרוכה בסודריה אמרי ליה חזי מר דלא מיכל קא בעי אלא לעעורין אמר להו אנא מיכל אכלי וטעמי ביה טעמא דחיוורא אמרי ליה חיוורא לא עביד לן האינדא אמר להו בדקו בדוכתיה^א דאמר רב חסדא אובמא בחיורא וחיוורא באובמא לקותא היא ברקו אשכחוה כי קא נפיק כרו ליה בירא ושרו ליה ציפתא עילויה ואמרי ליה ליתי מר לינח נחר ליה רב חסדא מאחוריה אמר ליה לינוקא פסוק לי פסוקין אמר ליה נבחה לך על ימינך או על שמאלך אמר ליה לשמעיה מאי קא חזית אמר ליה ציפיתא דשריא אמר ליה הרר מינה ליתר דנפק אמר ליה רב חסדא מנא הוה ידע מר אמר ליה חדא דנחר לי מר ועוד דפסק לי ינוקא פסוקא ועוד דחשידי עבדי דלא מעלו^א עשייתי לי שרים ושרות ותענוגות בני האדם שדה ושרות שרים ושרות אלו מיני זמר ותענוגות בני האדם אלו בריכות ומרחצאות שדה ושרות הכא תרגימו שידה ושיתין במערבא אמרי שידתא אמר רבי יוחנן שלש מאות מיני שדים היו בשיחין ושידה עצמה אינו יודע מה היא אמר מר הכא תרגימו שידא ושיתין שידה ושיתין למאי איבעי ליה דכתיב^א והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נבנה וגו' אמר להו לרבנן היכי אעביד אמרו ליה איבא שמירא דאייתי משה לאבני אפור אמר להו היבא אישתכח אמרו ליה אייתי שידה ושיתין כבשיניהו אהדדי אפשר דידעי ומגלו לך אייתי שידה ושיתין כבשיניהו אהדדי אמרי אנן לא ידעינן דילמא אשמדאי מלבא רשידי ידע אמר להו היבא איתיה אמרי ליה איתיה בטורא פלן כריא ליה בירא ומליא ליה מוא ומיכסיא בטינרא וחתמיה בגושפנקיה וכל יומא סליק לרקיע וגמר מתביבא דרקיעא ונחית לארעא וגמר מתביבא דארעא ואתי סייר ליה לגושפנקיה ומגלי ליה ושתי ומכסי ליה והתים ליה ואזיל שרדיה לכניהו בן יהודע יב ליה שושילתא דחקיק עלה שם ועוקתא דחקיק עלה שם וגבבי דעמרא וזיקי דחמרא אול כרא בירא מתתאי ושפיניהו למיא וסתמיניהו בגבבי דעמרא וכרא בירא מעילאי ושפיניהו לחמרא וסתמיניהו סליק^א יתיב באילנא כי אתא סירייה לגושפנקא גלייה אשכחיה חמרא אמר כתיב^א לץ היין הומה שכר וכל שוגה בו לא יחכם וכתיב^א ונות ויין ותירוש יקח לב לא אישתי כי צחי לא סגיא ליה^א אישתי רוח וגנא נחית אתא שדא ביה שושילתא סתמיה כי אתער הוה קא מיפרזל א"ל שמוא דמרך עלך שמוא דמרך עלך כי נקיט ליה ואתי מטא דיקלא חף ביה שדייה מטא לביתא שדייה מטא גבי כובא דההיא איחנא נפקא

ומתעסק לנתקה הימנו: דמרך. הקצ"ה: חף ציה. נמחק צו: א. כווא. כריף קטן כמו כווא דצייטיש: דארמנא. אלמנה היתה דרה צו: איחנא

איגניב לן כסא דכספא. שהיו רואים אותו כן כרך בסודריה ורואין לצדוק מהו: אמרי ליה. לרש גלומא: דחיוורא. צער צעלמ שחין: מילא חלני ועעמי. טעמתי: חיוורא לא עביד לן האינדא. לא שחטנו היס צהמה צעלמ שחין: צדוכסא. צעור היו צדוקין צמקוס ריסחנא זו צכף הידך ומתלחנא צעור שהוא לכן: דאמר רב חסדא חיוורא צאוכמסא לקותא היא. טלחי לכן צעור שמור לקותא היה שם צצער ונהפך העור ללנן: כרו ליה צירא. חפרו גומן שיפול צו: ושדו ליה ציפסא. השליכו מחללת על פי הבור כדי שלא יצין א"י מושבו: נסי ליה יניח. לשכב צמזככו: נחר ליה רב חסדא. עשה לו סימן כמו נחרת סוסיו (ירמיה ט): א"ל רב ששט לינוקא פסוק לי פסוקין: נטה לך. פסוק הוא צעשהאל: פדר מינה. חזר מעליה לימין או לשמאל: צריכות. לחרון צהן צלונן: הכא פרגימו. צצבל: שידה ושידין. שד זכר ושד נקבה: שידתא. שידה עגלה למרכבת נשים ושרים: צי שיתין. צאומה מוקוס: מה היא. מה דממה ומה טיבה. יש אומרים שדה עלמה ראש כולן ואמנן איני יודע מצי היא: היכי איעביד. צלי כלי צדל: שמייה ציה מששט ימי צראשית ואין כל דבר קשה יכול לעמוד מפניו: לאבני אפור. דאמרין צמסכת סוטה (דף מה): אבנים הללו אין צמזבין עליהם צדיו שנאמר פתוחי חומם ואין מקרטיין עליהם צאזמל שנאמר צמלוחתם שלא יהו חסרות כלום אלא כותב עליהם צדיו ומראה לן שמיר מצחון והן נבקעות מהליחין: צעשיניהו. כפאס ציסורין לומר א לו היכן הוא: צעשיניהו. לחנן לשון מכשף של צגלים (שבת דף קמא): היבא איטיס. אשמדאי שאוכל לכבשו: צטורא פלן. צער פלוני: כריא ליה צירא. כרה לו שם צור: עינרא. אבן: והסמיה בגושפנקיה. צחותמו: סייר בגושפנקיה. צדוקי שלא נגע אלס צו לגלות צורו: וגבני דעמרא. גזות אמר: וזיקי דחמרא. נודות יין: צירא מספאי. צמורד הכר למטה מצורו של אשמדאי: ושפיניהו למיא. כגון השופה יין^א לחמריה (צ"מ דף ס): הריק מי צור העליון למון התחתון דרך נקב שנקב צשפה צצין שתי הצורות וממון שהראשון קרקעיתו גבוהה מקרקעית התחתון נרוקו המים לתוכו מהליחין: וספמיניהו. לנקבים צצין זה לזה כדי ששמיים יין צעליון לא יוצב ממנו לתחתון: וכלא צירא. אחרונה מעילאי לצורו של אשמדאי: ועמיניהו. מילא חותן שמי צורות עפר כדי שלא יצין אשמדאי: עמיניהו. סתמן דמתמרמנין סתמום פלשמים (בראשית טו) עמנון פלישתאי: כי אסא. אשמדאי: סיידיה לגושפנקיה. ומלאו שלם: לא סגי ליה. לא יכול להתאפק: רוח וגנא. נשתכר ונרדס: נחיס אסא. צניהו מן האילין: סממיה. סגר השלשלת צצבי צאורו שלא יוכל ראשו לצאת: הוה קא מפרזל. משתגע

גליון הש"ס
תוס' ד"ה ובתיב וכו' וכו' יואב ע' לטען דף נה ע"ב ובמ"ש שם על הגליון:

מוסף תוספות
א. כי נסתפק באותה שיענה משה כל ימי בית ראשון. מוס' ע"ז כג: ד"ה נקט. ב. דן שבע פירות היו הראשונה עשה משה. מוס' וקמ"ד: ד"ה אבני. ג. ונגזרו בית השמונאי. היכי נעביד. מוס' פולן י"ד. ד"ה ומה. ד. פ"י. לעשות בלא פרימה. מוס' פולן י"ד. ד"ה ומה. ה. וכיון שהיה שמיר בבית שני כדפרישית, אמאי נגזרו בית השמונאי. מוס' סוטה מ"ו. ד"ה שכל. ו. כי אם מבקע כתנאה שלא תהא חסרה כלום, אבל אין עושה אותן שלמות שלא תחגור בהן צפרין. מוס' ע"ז כג: ד"ה נקט. ז. דמיתו קרא. מוס' הכ"ט.